

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 16:54

מנחה ע"ש: 16:55

שחרית: 9:15

מנחה: 16:45

יציאת השבת: 18:14

בס"ד, י"ב שבט ה'תשס"ט, ערש"ק פרשת בשלח - גיליון מס' 22

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

חדש בפינסק

- ברכת צאתכם לשלום לרה"ג ר' שמואל דישון שליט"א
- נשיא מוסדות "יד ישראל". ביקורו חזק והוסיף כוחות למשפחות הקהילה להמשך עבודת הקודש.
- בעז"ה יום ראשון בערב - ליל ט"ו בשבט, נתכנס כולנו יחד
- תלמידי בית הספר, צוות המורים ומשפחות הקהילה לעריכת שולחן ט"ו בשבט בבית הכנסת.

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

נשלח מק"ק פינסק, בלרוס לידידנו היקרים

ה"ה חיליק יודלביץ הי"ו

וה"ה יהודה שאודר הי"ו

לרגל נישואיהם

שיזכו לכנות בית נאמן בישראל

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

נשלח מק"ק פינסק, בלרוס לידידנו היקרים

משפחת הר"ר יצחק ונעמי קוזלוב שיחיו

לרגל הולדת בנם בכורם

שיזכו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו ולגדלו

לתורה, לחופה ולמעשים טובים

פניני הפרשה

הבה"ח ברוך שאפנס נ"י

פרשת בשלח מספרת כיצד עזבו בני ישראל את מצרים ופנו לעבר המדבר, כשלפתע גילו שפרעה וחילותיו רודפים אחריהם. בני ישראל נבהלו וקראו: "טוב לנו עבוד במצרים!" - עדיף היה לנו להישאר עבדים במצרים! איך הם יכלו להגיד כזה דבר? איזו אמירה מזעזעת, בהתחשב בכך שבני ישראל היו משועבדים, במשך 210 שנים בעבודת פרך שוחקת עצמות! איך ייתכן שמצב כזה נראה בעיניהם יותר טוב מהחירות שבה זכו זה עתה?? מה גרם להם בכלל לחשוב על כזו אפשרות?? התשובה היא שלעבודת יש יתרון אחד ברור: הביטחון שבהרגל, שלוות הנפש שבאה מן הקביעות. במצרים, קיבלו היהודים את כל צרכיהם הבסיסיים, כמו מזון וקורת גג. הם לא היו צריכים להגיע לשום החלטות כיצד לבלות את היום שלהם או איך להשיג את מזונם. אפילו שהם ראו את כל הניסים והאמינו בקב"ה, עדיין לשנות משהו שהיו רגילים אליו כל החיים זה מפחיד. מה יהיה בהמשך מאיפה יאכלו וכו'?

ואכן, כל שינוי יכול להיות מפחיד - בין אם זה להתחתן, להתחיל עבודה חדשה או לעבור בית ספר, להחליף אורח חיים. אומרים שאפילו התינוק ברחם אמו, מפחד ממה שמצפה לו מן העבר השני.

ביסודו של דבר, כדי להתקדם בחיים אנחנו צריכים להילחם נגד ההרגל והקביעות או שלעולם לא נתקדם בחיים. כל אדם, בכל החלטה בחיים, צריך לשאול את עצמו: מה הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לי אם אחליט? ולעומת זאת, בעוד 10 שנים, האם אתחרט על זה שלא הגעתי להחלטה כבר עכשיו?

בפרשה זו, הים סוף סוף נבקע, ובני ישראל חוצים אותו אל חירותם. אז הם פורצים בשירה ובשמחה. על מה שרים? על מה הם שמחים? לא רק משום שניצחו את המצרים, אלא יותר מזה: מכיוון שהם ניצחו את הפחד המשתק שלהם עצמם מלהשתנות ולהתקדם בחיים. סוף סוף השתחררו מהמצרים אנחנו קפצנו. ואפילו שאנחנו לא יודעים מה יהיה בהמשך אנחנו מוכנים לראות ללמוד ולהתחיל חיים חדשים.

העלון מוקדש לרפואת ר' ראובן בן טובה גיטל

סיפור לשבת

באהבה, ואמרה: "אם זה הבית שתושבי אמסטיבבה ראו לנכון להעמיד לרשות רבם, אתרגל גם לכך..."

בהגיע יום שבת קודש הלכה האישה אל בית הכנסת, ובטבעיות גמורה פנתה לתפוס את מקומה המכובד ב'מזרח'. עד מהרה ניגשו אליה כמה מתפללות ותבעו ממנה בתקיפות לקום ממקומה ולפנותו לרבנית העיירה.

זוגתו של רבי דוד נשארה מבולבלת ונבוכה. הדברים לא התיישבו בדעתה, אך באין ברירה קמה ממקומה ופנתה לשבת במקום אחר.

רק כאשר הגיעה לביתה, לאחר הביזיונות הקשים, נודע לה את אשר באמת אירע וכי בעלה איננו רב העיירה, אלא בסך הכל שמש פשוט. ימים קשים עברו עליה, אולם אט אט למדה לקבל את הייסורים באהבה ולהסתגל למצב החדש.

עברו שבועות וחודשים מאז נתמנה הרב החדש לאמסטיבבה. בינתיים, החל טיבו של רבי דוד להתגלות ברבים. יותר ויותר אנשים התוודעו ללמדנותו העצומה, לשקדנותו הרבה ולמידותיו הנאצלות. בעקבות זאת החלו התלחשויות על התפקיד הבלתי מכובד שהוא ממלא בעיירה.

לא רחק היום והדברים הגיעו אף לידיעתו של הרב. הוא שלח לקרוא אליו את שמש בית הכנסת והחל לגלגל עמו שיחה בדברי תורה. תוך זמן קצר נוכח, כי האברך הצעיר שלפניו, שמש בית הכנסת, הינו מגאוני הדור.

בלא להתמהמה, זימן אליו הרב את ראשי הקהל והודיע להם בנחרצות כי אין הוא מוכן עוד לשמש רב העיירה, כל עוד נמצא במקום אדם העולה עליו עשרת מונים בתורה. בתחילה ניסו ראשי הקהל לשכנע את רבם להישאר בתפקידו, בעיקר מפני כבודו, אבל כשהבינו כי הוא נחוש בדעתו, חדלו.

כעבור ימים אחדים התפטר הרב רשמית מתפקידו. בדיוק באותו זמן הוצע לו לכהן כרב בעיירה הסמוכה, רואש, ואכן נסע לשם כדי למלא את התפקיד החדש. ואז הוכתר ה"ט"ז בטקס מפואר ומרשים לרבה של אמסטיבבה.

רבי דוד לא נשאר באמסטיבבה לאורך ימים. כעבור כמה שנים הוצעו לו משרות נכבדות יותר. בין השאר שימש כרב בקהילות אוסטראה ולבוב. אולם שנים רבות לאחר מכן עוד התרפקו תושבי אמסטיבבה על זיכרונות הימים היפים, בהם זכו להסתופף תחת הנהגתו של בעל ה'טורי זהב' הנודע, אשר ברבנותו זכו כמעט בהיסח הדעת.

ללמדך, שאין אדם נוגע במה שמוכן לחברו אפילו כמלא נימה.

חלפו להן השנים בהן התחייב רבינו יואל סירקיש (הב"ח) לפרנס את חתנו, רבי דוד הלוי (הט"ז, בעל 'טורי זהב'). ועתה היה על ה"ט"ז למצוא לו מקור לפרנסתו ולפרנסת בני ביתו.

יום אחד שמע ה"ט"ז כי לפני זמן מה נפטר רבה של העיירה אמסטיבבה. זו הייתה עיירה קטנה, על גבול פולין ורוסיה הלבנה, והרב שנפטר היה רבי מאיר, אביו של ה"ט"ז. השמועה אמרה, שראשי הקהילה מצפים ממועמדים ראויים להציע את מועמדותם לרבנות העיירה.

החיפושים למשרה זו כבר נמשכו כמה חודשים, אבל רבי דוד שמע על כך לראשונה זה עתה.

בינתיים, כבר הספיקו כמה מגדולי עולם להציע את מועמדותם לתפקיד. על פי מנהג העיר, הוזמן כל מועמד לשאת לפני תושבי העיירה דרשה, שבה היה עליו להוכיח את כוחו בפלפול ובסברא. תושבי אמסטיבבה ביקשו לשמוע כמה וכמה מועמדים, כדי שיוכלו לבחור מביניהם את המובחר ביותר.

העיירה הרחוקה והקטנה נשמעה טוב לרבינו דוד והוא החליט להגיש את מועמדותו לתפקיד. הוא נפרד ממשפחתו ויצא לדרכו הארוכה. לאחר תלאות רבות הגיע לאמסטיבבה ופנה תחילה אל בית הכנסת המקומי. שם פגש אחד מהגבאים, שעסק באותה שעה בסידור בית הכנסת.

"להיכן ניגשים כדי להציג את מועמדותי לרבנות העיירה?", פנה רבי דוד אל הגבאי בתמימות.

הגבאי הביט בו בתמיהה: "להציג מועמדות?!! הלוא כבר נבחר רב חדש, והיום, לפני שקיעת החמה, ייערך טקס ההכתרה!" רוחו של רבינו דוד נפלה בקרב, אולם עד מהרה התאווש. "שמא יש בעיירתכם משרה אחרת פנויה שאותה אוכל למלא?", שאל.

הביט בו הגבאי בחיוך של רחמים. "כן, אנו זקוקים לשמש בבית הכנסת".

בו במקום הסכים רבי דוד לקבל עליו את משרת השמשות. "לפחות מעתה אתפרנס מיגיע כפיי", התנחם בליבו. למחרת שיגר רבי דוד איגרת למשפחתו, והזמינם לבוא בעקבותיו לאמסטיבבה.

כשהגיעו בני המשפחה לאמסטיבבה, התבייש רבינו דוד לספר שמשרת הרב כבר תפוסה ושהחליט לקבל עליו את תפקיד השמשות. הוא ציפה להזדמנות מתאימה ובינתיים הובילם אל הבית הקטן והעלוב שהועמד לרשותם כשמש בית הכנסת.

עיניה של זוגתו, שהייתה רגילה לבית תפנוקים של משפחתו בעיר קראקא הגדולה, חשכו. היא קיבלה את הייסורים